

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **M. O.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem,
sídlem Bolzanova 461/5, 618 00 Brno,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupen Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 01 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2018, č. j. 376/DS/2017,
JID: 24521/2018/KUUK/Kubr,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 2. 2. 2018, č. j. 376/DS/2017, JID: 24521/2018/KUUK/Kubr, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 28. 3. 2017, č. j. 609/42926/2016/OD/LT, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. h) a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona tím, že dne 1. 7. 2016 v 9:45 hodin řídil nákladní soupravu složenou z tahače tov. zn. DAF, reg. zn. X, a návěsu SCHMITZ, reg. zn. X, po dálnici D8 ve směru jízdy na Prahu a na 27. kilometru narazil pravou přední částí vozidla do levé zadní části vozidla tov. zn. Škoda, reg. zn. X, které bylo odstaveno v odstavném pruhu dálnice a řádně označeno výstražným trojúhelníkem. Při tomto nárazu došlo ke zranění řidiče odstaveného vozidla pana M. (dále jen „poškozený“), který na odstaveném vozidle měnil pravou zadní pneumatiku. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku. Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náhradu soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, když je zčásti je ani nezrekapituloval a zčásti dezinterpretoval. Žalobce v odvolání uvedl, že za nejpravděpodobnější variantu lze pokládat, že žalobce přehlédl jak výstražný trojúhelník, tak na krajnici odstavené vozidlo poškozeného v důsledku oslnění nízko stojícím sluncem a málo nápadné barvy vozidla. Dle žalobce k tomu mohla přispět i skutečnost, že poškozený na sobě v předmětnou dobu neměl oblečení s předepsanými doplňky z retroreflexního materiálu, jak to vyplývá z ust. § 5 odst. 1 písm. l) zákona o silničním provozu. K tomu poznamenal, že poškozený sice na krajnici umístil výstražný trojúhelník, avšak už neučinil nic dalšího, aby bylo jeho vozidlo dostatečně nápadné. Nerozsvítil výstražná a ani žádná jiná světla a sám zůstal v oblečení, které měl při řízení na sobě. Žalobce proto došel k závěru, že poškozený svou nedbalostí dopravní nehodu spoluzavinil. Zdůraznil, že v řízení o přestupku platí zásada *in dubio pro reo*, a pokud tedy nebylo v řízení prokázáno, že poškozený na sobě doplňky z retroreflexního materiálu měl, bylo třeba dovodit, že tomu tak nebylo. Poukázal též na úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 20. 7. 2016, v němž poškozený své chování před nehodou podrobně popsal, nicméně to, že by si oblékl reflexní vestu, nezmnínil. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem žalovaného, že poškozený byl vůči žalobci skrytý za stojícím vozidlem, neboť jeho vozidlo bylo odstaveno při pravém okraji vozovky rovnoběžně se svodidly a poškozený se nacházel u jeho pravé zadní pneumatiky.
3. Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně pochybil, když se spokojil se závěry znaleckého posudku, podle něhož dosažená zranění omezují člověka v běžném způsobu života po dobu jednoho až dvou týdnů, aniž by zkoumal, zda skutečně k takovému důsledku u poškozeného došlo. Výpověď poškozeného o tom, že i po propuštění z nemocnice měl výrazné problémy s pohyblivostí, žalobce shledal účelovou, a to zejména s ohledem na to, co poškozený předtím uvedl do protokolu o podání vysvětlení, do něhož uvedl, že během pracovní neschopnosti nepotřeboval asistenci jiných osob, nebyl omezen na běžném způsobu života a po ukončení pracovní neschopnosti se cítil zcela zdravý. Dle žalobce by bylo obtížné představitelné, aby poškozený, kdyby měl výše uvedené problémy, protokol v tomto znění podepsal. Žalobce podotkl, že bylo úkolem správního orgánu, aby svá skutková zjištění založil na spolehlivých, rozumné pochybnosti nevzbuzujících a jednotlivě i ve vzájemných souvislostech zhodnocených důkazech, a aby mohl v případě pochybností rozhodnout podle zásady *in dubio pro reo* ve prospěch Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obviněného. Na podporu svých tvrzení žalobce připomněl, že již v průběhu správního řízení poukázal na informace z facebookového profilu poškozeného, z nichž vyplývá, že poškozený dne 16. 7. 2016 absolvoval jako hudebník koncert, kterého by se zúčastnit nemohl, pokud by měl zdravotní potíže, jak je vyličil při své výpovědi před správním orgánem. Nesouhlasil s názorem žalovaného, že fotografie a zprávy na sociálních sítích nelze použít jako podklady pro rozhodnutí. Záznamy ze sociální sítě Facebook jsou naopak důkazem, kterým jsou v řízeních před správními orgány i soudy skutečnosti běžně prokazovány. Žalobce zdůraznil, že bylo na poškozeném, aby rozpory ve svých výpovědích přesvědčivě vysvětlil a pokud toho nebyl schopen, měl správní orgán I. stupně uzavřít, že jím tvrzené údaje nejsou věrohodné. Ve skutečnosti, že se žalovaný uvedenou otázkou vůbec nezabýval, žalobce shledal exces v hodnocení důkazů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K námitce nedostatečného vypořádání odvolacích bodů žalovaný uvedl, se jedná toliko o subjektivní tvrzení žalobce, které nejsou podložena žádnými konkrétními argumenty. Konstatoval, že při svém rozhodování vycházel z podkladů poskytnutých jak Policií České republiky, tak z podkladů nashromážděných správním orgánem I. stupně. Trval na tom, že napadené i prvostupňové rozhodnutí bylo řádně odůvodněno. K námitkám týkajícím se nesprávně zjištěného skutkového stavu žalovaný uvedl, že místo dopravní nehody se nachází na rovném úseku dálnice, na krajnici v odstavném pruhu, přičemž viditelnost na tomto místě nebyla vlivem povětrnostních vlivů snížena. Podotkl, že odstavný pruh je místo, kam smí řidič motorového vozidla vjet jen při zastavení a stání, nebo jestliže je to nutné, při objíždění, vyhýbání, odbočování nebo otáčení; přitom musí dbát zvýšené opatrnosti. Skutečnost, že na sobě poškozený neměl reflexní vestu, nebyla v řízení jednoznačně prokázána. V době střetu vozidel byl v kleče na pravé straně mezi odstaveným vozidlem a silničním svodidlem a vyměňoval zadní pneumatiku, byl tak krytý stojícím vozidlem. I kdyby tak měl poškozený na sobě reflexní doplňky, nemohl by tím střet vozidel odvrátit.
5. Ke zjišťování následků dopravní nehody žalovaný uvedl, že věc byla původně řešena jako trestný čin ublížení na zdraví z nedbalosti. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví přitom vyplynulo, že zranění, která poškozený utrpěl, jej omezily na jeden až dva týdny. Sám poškozený při ústním jednání uvedl, že následkem zranění při dopravní nehodě byl omezen na běžném způsobu života, a to včetně čtyřdenní hospitalizace v nemocnici. K fotografiím a zprávám na sociálních sítích žalovaný uvedl, že tyto se nedají brát jako fakta pro rozhodnutí. Navíc předmětný koncert proběhl s odstupem více jak dvou týdnů od dopravní nehody. Poškozený byl omezen na běžném způsobu života čtyři dny při hospitalizaci v nemocnici a následně asi sedm dní po propuštění do domácího léčení, tedy celkem 11 dní od dopravní nehody. Žalovaný měl za to, že žalobci byla vina prokázána a že spisová dokumentace je pro vyvození tohoto závěru dostatečná. Konstatoval, že v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správních orgánů vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

6. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž uvedl, že úvaha o nemožnosti poškozeného odvrátit dopravní nehodu v případě, že by na sobě měl reflexní vestu, nemá

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

oporu v realitě a je pouze hypotetická. Vzhledem k tomu, že poškozený měnil právě pravou zadní pneumatiku svého automobilu, je pravděpodobné, že by byly reflexní prvky ze směru, kterým přijížděl žalobce, viditelné. Nelze tedy vyloučit možnost, že by v takovém případě k dopravní nehodě nedošlo. Pro řízení o přestupku je nicméně významné, že poškozený porušil zákonem uloženou právní povinnost, a tudíž je nutné na něj nahlížet jako na spoluviníka nehody. K argumentaci žalovaného znaleckým posudkem žalobce zopakoval, že není rozhodné, jak dlouho by trvalo omezení člověka v běžném způsobu života v obvyklém případě, ale jak tomu bylo v případě poškozeného. V tomto směru žalobce opětovně poukázal na protokol o podání vysvětlení ze dne 26. 10. 2016, z něhož vyplývá, že tato doba činila u poškozeného pouze čtyři dny. O účelové změně ve výpovědi poškozeného přitom svědčí záznam z facebookového profilu žalovaného. Přestože koncert proběhl po více než dvou týdnech od nehody, je třeba dle žalobce stále trvat na tom, že tato skutečnost spíše odpovídá tomu, že poškozený vážné zdravotní následky spíše neměl, než měl. Závěrem žalobce poznamenal, že zastoupení žalovaného advokátem při tomto soudním řízení nepředstavuje účelně vynaložené prostředky, neboť jeho předmětem je přezkum běžné rozhodovací činnosti žalovaného.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 9. 12. 2016 bylo Policií ČR, KŘP Středočeského kraje, Odbor služby dopravní policie, Dálniční oddělení Nová Ves, oznámeno správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. h) a písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce porušením povinnosti stanovené v ust. § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona, když dne 1. 7. 2016 v 9:45 hod. řídil nákladní jízdní soupravu složenou z tahače DAF, reg. zn. X a návěsu SCHMITZ, reg. zn. X, po dálnici D8 ve směru jízdy na Prahu, a na 27. kilometru se nevěnoval řízení nákladní jízdní soupravy a narazil pravou přední částí nákladní soupravy do levé zadní části výstražným trojúhelníkem řádně označeného osobního vozidla Škoda Octavia Combi, reg. zn. X, které stálo na pravé zpevněné krajnici. Po nárazu bylo uvedené osobní auto odmrštěno na poškozeného, který v tuto dobu vyměňoval na daném vozidle pravou zadní pneumatiku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Dne 9. 1. 2017 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení a současně byl předvolán k ústnímu jednání na den 2. 2. 2017. O ústním projednání přestupku byl pořízen protokol, z něhož vyplývá, že se k nařízenému jednání žalobce dostavil. Během jednání bylo provedeno dokazování listinnými důkazy, a to úředními záznamy, výpisem z evidenční karty řidiče, znaleckým posudkem o zdravotním stavu a policejním spisem. Na dalším ústním jednání konaném dne 15. 3. 2017 byl proveden důkaz výsledkem poškozeného. Správní orgán I. stupně dne 28. 3. 2017 vydal rozhodnutí, č. j. 609/42926/2016/OD/LT, jímž žalobce uznal vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. h) a písm. k) zákona o silničním provozu a uložil mu za to dle ust. § 125c odst. 5 písm. a) téhož zákona pokutu ve výši 25 000 Kč, dle § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání 12 měsíců a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu uložil povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce dne 12. 4. 2017 blanketní odvolání, které doplnil dne 21. 4. 2017. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 5. 2. 2018.
11. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval námitkou nedostatečného vypořádání odvolacích důvodů. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Žalobce v odvolání, stejně tak jako v nyní podané žalobě, namítal, že poškozený byl spoluviníkem dopravní nehody a dále skutečnost, že následky dopravní nehody pro poškozeného nebyly takového charakteru, aby je bylo možné podřadit pod ust. § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný výše uvedenými námitkami zabýval, když na straně 5 konstatoval, že skutečnost, že poškozený na sobě neměl reflexní vestu, nebyla během řízení prokázána, přičemž podotkl, že v době střetu vozidel byl vleče na pravé straně za odstaveným vozidlem, a byl tak tímto vozidlem krytý. K námitce týkající se následků dopravní nehody žalovaný poznamenal, že celá věc byla původně řešena jako trestný čin ublížení na zdraví z nedbalosti a ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví vyplynulo, že zranění poškozeného jej omezily na jeden až dva týdny. Žalovaný též poukázal na výpověď poškozeného při ústním jednání, v níž uvedl, že v důsledku dopravní nehody omezen na běžném způsobu života byl, a to včetně čtyřdenní hospitalizace. Žalovaný se rovněž vyjádřil k možnému provedení důkazu fotografiemi a zprávami ze sociální sítě Facebook, když uvedl, že tyto nelze brát jako fakta pro rozhodnutí, neboť předmětný koncert proběhl až po více jak dvou týdnech od nehody, zatímco poškozený byl omezen na běžném způsobu života čtyři dny při hospitalizaci a následně cca sedm dní po propuštění do domácího léčení, tedy dohromady 11 dní. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že žalovaný se odvolacími námitkami zabýval, když u obou námitek vysvětlil, z jakých důvodů argumentaci žalobce nepřisvědčil. V tomto ohledu proto soud nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal.
13. Dále se soud zabýval námitkou nedostatečně, resp. nesprávně zjištěného skutkového stavu. Uvedená pochybení žalobce spatřoval jednak ve skutečnosti, že správními orgány nebylo dostatečným způsobem zjišťováno, zda měl poškozený na sobě v okamžiku dopravní nehody oblečení s prvky z retroreflexního materiálu, a zda jej tedy nelze považovat za spoluviníka dopravní nehody, a dále ve skutečnosti, že správní orgány došly k nesprávnému závěru ohledně povahy zdravotních následků, které poškozenému v důsledku dopravní nehody vznikly. Dle žalobce správní orgány pochybily též v tom, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se při hodnocení uvedených skutkových otázek neřídily zásadou *in dubio pro reo*. Těmto námitkám soud nepřisvědčil.

14. Dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
15. Dle ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.
16. Dle ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích.
17. Dle ust. § 5 odst. 1 písm. l) zákona o silničním provozu řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen mít na sobě oděvní doplňky s označením z retroreflexního materiálu stanovené prováděcím právním předpisem podle § 56 odst. 8, nachází-li se mimo vozidlo na pozemní komunikaci mimo obec v souvislosti s nouzovým stáním; to neplatí pro řidiče motocyklu, mopedu a nemotorového vozidla.
18. Žalobce svou námitku týkající se skutečnosti, zda poškozený na sobě měl oblečení s prvky z retroreflexního materiálu založil na předpokladu, že pokud poškozený takové oblečení na sobě měl, žalobce by jej mohl snadněji spatřit a k dopravní nehodě by tak nemuselo dojít. V opačném případě, tedy pokud by poškozený prvky z retroreflexního materiálu na sobě v daný okamžik neměl, žalobce jej považoval pro porušení § 5 odst. 1 písm. l) zákona o silničním provozu za spoluviníka dopravní nehody. S uvedenou argumentací soud nesouhlasí. Při vyšetřování dopravní nehody je vždy nepochybně nutné na místě pečlivě zkoumat, jakých porušení právních předpisů se účastníci dopravní nehody dopustili, zároveň je však nutné posoudit, jakou měrou tato porušení zapříčinila vznik dopravní nehody.
19. Z obsahu správního spisu, zejména z podkladů založených v policejním spise, vyplývá, že k dopravní nehodě došlo na přehledném úseku dálnice, za denního světla a relativně dobrých povětrnostních podmínek. Střetu vozidel předcházelo odstavení vozidla poškozeným v pravém odstavném pruhu z důvodu nutnosti výměny pravé zadní pneumatiky, přičemž v okamžiku střetu vozidel poškozený dokončoval výměnu pneumatiky. Odstavení vozidla poškozený označil výstražným trojúhelníkem. Soud má na základě uvedených skutečností za to, že ani případné porušení povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. l) zákona o silničním provozu ze strany poškozeného nemohlo mít vliv na vznik dopravní nehody. Pro charakter dopravní nehody je stěžejní, že vozidlo žalobce narazilo do v odstavném pruhu stojícího vozidla poškozeného a že poškozený se v okamžiku nehody nacházel v tomto odstavném pruhu mimo jízdní pruhy dálnice. V daném případě se tak nejednalo o situaci, kdy by se osoba pohybovala na pozemní komunikaci bez oblečení s reflexními prvky a svým neuváženým pohybem by bezprostředně zapříčinila vznik dopravní nehody. Namísto toho k dopravní nehodě došlo střetem mezi vozidly, kdy poškozený byl zasažen až sekundárně v důsledku nárazu do jeho vozidla. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Žalobce na svojí obranu tvrdil, že byl oslněn nízkou stojícím sluncem, a proto vozidlo žalobce přehlédl. Ačkoliv se s touto argumentací soud již z principu neztotožňuje, neboť cca týden po letním slunovratu (21. 6.), kdy slunce vychází již v brzkých ranních hodinách, nelze v čase 9:45 hodin o oslnění nízkou stojícím sluncem uvažovat, nelze žalobci přisvědčit ani v tom, že by jej oslnění sluncem ze způsobení dopravní nehody jakkoliv omlouvalo. I v případě, že se žalobce cítil být v danou chvíli oslněn, stále pro něj platila povinnost vyplývající z ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy mimo jiné přizpůsobit svou jízdu povětrnostním podmínkám, tak aby předešel ohrožení života, zdraví nebo majetku (k povinnosti řidiče neustále sledovat situaci na pozemní komunikaci srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 97/2011-138, dostupný na www.nssoud.cz). Navíc jestliže žalobce tvrdil, že byl oslněn sluncem až doté míry, že přehlédl osobní automobil řádně označený výstražným trojúhelníkem, nelze důvodně předpokládat, že by na situaci cokoliv změnila skutečnost, že by poškozený na sobě měl reflexní vestu. Použití či nepoužití reflexního oblečení poškozeným proto nemělo přímou souvislost se vznikem dopravní nehody. Žalovaný proto nijak nepochybil, pokud k námitce žalobce toliko uzavřel, že skutečnost, zda měl poškozený na sobě reflexní vestu, nebyla prokázána.
21. Pokud jde o námitku, že v řízení nebyla správně vyhodnocena povaha zranění poškozeného způsobená mu dopravní nehodou, žalobce vyčítal správnímu orgánu I. stupně, že se toliko spokojil s obecnými závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví a že naopak nezohlednil protokol o podání vysvětlení ze dne 26. 10. 2016 či informace z facebookového profilu poškozeného, z nichž vyplývá, že po propuštění z nemocničního ošetřování žádné další zdravotní potíže neměl.
22. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví.
23. Soud konstatuje, že k naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku dochází již tehdy, jestliže v důsledku dopravní nehody dojde u jiné osoby (odlišné od osoby, která nehodu zavinila) k ublížení na zdraví. Ublížením na zdraví se podle trestního zákoníku rozumí takový stav záležející v poruše zdraví nebo jiném onemocnění, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje, nikoli jen po krátkou dobu, obvyklý způsob života poškozeného a který vyžaduje lékařského ošetření. Stejným způsobem je nutné tento pojem vykládat i ve vztahu k ustanovení § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu. V daném případě žalobce zpochybňoval dobu trvání omezení běžného života na straně poškozeného. Ve světle již ustálené judikatury trestních soudů musí omezení běžného života trvat nejméně sedm kalendářních dnů, aby bylo možné hovořit o ublížení na zdraví (viz např. Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu č. 16/1986). Správní orgán v daném případě provedl důkaz znaleckým posudkem MUDr. T. V., znalce v oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, ze dne 30. 9. 2016. V tomto posudku je výslovně uvedeno, že otřes mozku, který poškozený utrpěl je pro svou vlastní povahu ze soudně lékařského hlediska hodnocen jako poranění charakteru ublížení na zdraví. Znalec dále konstatoval, že v případě otřesu mozku může být omezení v běžném způsobu života ve smyslu dodržení klidového režimu až 2 týdny. Také uvedl, že dle doporučení lékařů se měl poškozený po propuštění z nemocnice ještě týden fyzicky šetřit, tedy dodržovat klidový režim. Z uvedeného tedy dle soudu jednoznačně vyplývá, že poranění utrpěná poškozeným v důsledku dopravní nehody měly charakter ublížení na zdraví a omezovaly jej v běžném životě minimálně po dobu 7 kalendářních dnů. Tomuto Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

závěru odpovídala i svědecká výpověď poškozeného ze dne 15. 3. 2017, kterou učinil po řádném poučení v rámci správního řízení. Z těchto podkladů správní orgány vycházely při posuzování daného případu. Žalobce pak v rámci správního řízení nepřinesl žádné důkazy ani tvrzení, které by znevěrohodnily závěry znaleckého posudku či výpověď svědka. Pouze poukazoval na rozpor svědecké výpovědi s tvrzením poškozeného, které učinil v rámci úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 26. 10. 2016, kde poškozený uvedl, že po propuštění z nemocnice byl v pracovní neschopnosti až do 27. 7. 2016 z důvodu doléčení zranění, ale během pracovní neschopnosti nepotřeboval asistenci jiných osob a nebyl omezen na běžném způsobu života. K tomuto rozporu se poškozený ve své svědecké výpovědi k dotazu právního zástupce žalobce vyjádřil tak, že tehdy zřejmě špatně pochopil otázku s tím, že uvedl, že ještě v době svědecké výpovědi má problémy s otáčením hlavy. Na tomto místě soud pro úplnost podotýká, že v trestním spise je založen i úřední záznam ze dne 20. 7. 2016, kde poškozený uvedl, že od propuštění z nemocnice se stále cítí unaven, občas jej bolí hlava a nemůže dělat prudké pohyby celým tělem. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že správní orgány na základě provedeného dokazování znaleckým posudkem a svědeckou výpovědí poškozeného oprávněně dospěly k závěru, že poranění poškozeného utrpěná v důsledku dopravní nehody měly charakter ublížení na zdraví, a to včetně délky doby omezení poškozeného na jeho běžném životě.

24. Na tomto místě pak soud podotýká, že úřední záznamy o podání vysvětlení ve světle ustálené judikatury nelze považovat za důkaz, a proto správní orgány postupovaly zcela správně, když přistoupily k dokazování prostřednictvím svědecké výpovědi poškozeného. Poukazu žalobce na skutečnost, že dle facebookového profilu poškozeného tento absolvoval jako hudebník dne 16. 7. 2017 náročný koncert soud uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že k dopravní nehodě došlo dne 1. 7. 2017, nemohla tato skutečnost nijak zpochybnit závěr správních orgán opřený o znalecký posudek a výpověď svědka, o tom, že poškozený byl alespoň po dobu 7 kalendářních dnů omezen v běžném způsobu života, když se předmětný koncert měl konat až po 16 dnech. Dle soudu správní orgány nepochybily, když se za daného důkazního stavu dále poukazem žalobce na facebookový profil poškozeného nezabývaly, neboť ten nemohl nijak zpochybnit závěry vyplývající z provedeného dokazování. Dle soudu správní orgány v otázce způsobení újmy na zdraví u poškozeného v důsledku předmětné dopravní nehody vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu a námitku žalobce považuje za nedůvodnou.
25. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodnými. Skutkový stav věci byl správními orgán zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu tak, že o něm nevystaly důvodné pochybnosti a v rozsahu, který byl potřebný pro rozhodnutí o přestupku, z jehož spáchání byl žalobce podezřelý. Soud proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
26. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku rozsudku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a v takovém případě mu náhrada nákladů řízení nepřísluší (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod. č. 3228/2015 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. ledna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.